

POSTANOWIENIE

Dnia 22 lutego 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Zbigniew Myszka

w sprawie z powództwa B. K.
przeciwko Samorządowej Szkole Podstawowej w K.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 22 lutego 2011 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w P.
z dnia 21 maja 2010 r., .

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 21 maja 2010 r. Sąd Okręgowy w P. Wydział Pracy oddalił apelację powódki B. K. od wyroku Sądu Rejonowego-Sądu Pracy w Ś. z dnia 30 grudnia 2009 r. oddalającego powództwo w sprawie przeciwko Samorządowej Szkole Podstawowej w K. o zapłatę (punkt I wyroku), obciążył powódkę kosztami postępowania apelacyjnego i zasądził od niej na rzecz pozwanej kwotę 900 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (punkt II wyroku) oraz umorzył postępowanie zażaleniowe (punkt III wyroku).

Sąd Okręgowy w pełni podzielił ustalenia faktyczne oraz stanowisko Sądu Rejonowego, zgodnie z którym pozwana nie naruszyła dóbr osobistych powódki, ponieważ opinia dotycząca jej pracy nie zawierała sformułowań „uwłaczających powódkę czy deprecjonujących ją”, a użyte w niej zwroty nie zmierzały do jej

ośmieszenia czy poniżenia, lecz stanowiły wyłącznie opis i ocenę zachowań nauczyciela, które zostały zaobserwowane podczas prowadzonych lekcji. W ocenie Sądu Okręgowego, działania pozwanej nie były bezprawne i mieściły się w ramach porządku prawnego, co wyłącza możliwość przyjęcia, że naruszono dobra osobiste powódki. Nie można przyjąć też, że ocena pracy powódki była stronnicza, ponieważ opinia ta zawierała także elementy pozytywnie wartościujące tę pracę, z zatem nie była ona wyłącznie jednostronna i nakierowana na „pozbycie się pracownika”.

W skardze kasacyjnej powódka zarzuciła naruszenie następujących przepisów: 1/ art. 233 § 1 k.p.c. i art. 253 k.p.c. przez oparcie ustaleń faktycznych sprawy, które miały istotny wpływ na kształt wyroku w przedmiotowej sprawie na zgromadzonych w aktach osobowych dokumentach skarżącej, „stanowiących pisma rodziców i współpracowników powódki, które nie zostały potwierdzone w formie zeznań ich autorów”, którym Sąd nadał walor wiarygodności „pomimo braku inicjatywy dowodowej pozwanej w zakresie przesłuchania autorów ‘skarg’ (dokumentów prywatnych) na powódkę w charakterze świadków”, 2/ art. 23 i 24 § 1 k.c. w związku z art. 300 k.p. przez przyjęcie, że zachowanie pozwanej nie było bezprawne i nie naruszało dóbr osobistych skarżącej, „które to naruszenie polega w szczególności na”: a) pominięciu kontekstu powrotu skarżącej do pracy i „natychmiastowej, nieuzasadnionej chociażby zbyt krótkim upływem czasu reakcji rodziców (już na początku września), a także zachowania pozwanego w stosunku do powódki - ciągłym prowokowaniu sytuacji konfliktowych, kontrolowaniu w sposób uporczywy pracy, doświadczanego przecież nauczyciela, przydzielaniu pracy w sposób, stwarzający znaczne problemy dydaktyczne (pojedyncze lekcje w klasach prowadzonych przez innego matematyka), ciągłych sugestiiach ze strony dyrektora szkoły, że powódka powinna przebadać się pod kątem zdrowia psychicznego, że powinna pójść na rentę”, b) pominięciu okoliczności, że strony funkcjonują w małym środowisku, a rozpowszechniane przez pozwaną informacje stawiające pod znakiem zapytania stan zdrowia psychicznego skarżącej w sposób bezpośredni wpłynął na opinię rodziców co do jej osoby, c) pominięciu okoliczności związanych ze skierowaniem skarżącej na badania w toku procedury oceny jej pracy na badania psychiatryczne i rozpowszechnianiu tych informacji w środowisku nauczycielskim i rodziców, co stanowiło wyraz próby podważenia kompetencji

skarżącej, naruszało jej dobre imię i ma istotny wpływ na ocenę zasadności jej roszczenia, d) przyjęciu, że działania pozwanej były zgodne z prawem, w sytuacji gdy analiza całości materiału zgromadzonego w sprawie, w tym zeznania świadków potwierdzają w sposób jednoznaczny, że „intencje i zachowanie pozwanej nakierowane było na pozbycie się niewygodnego pracownika, przywróconego do pracy na skutek ugody zawartej przed Sądem, naruszające dobre imię powódki jako nauczyciela i godzące w jej godność, sprzeczne z zasadami współżycia społecznego i sprzeczne z zasadą poszanowania pracodawcy dla dóbr osobistych pracownika”, e) przyjęciu, że ocena skarżącej „dokonana została w sposób zgodny z prawem w sytuacji, gdy jej analiza, a także prawidłowa wykładania przepisów szczegółowych dotyczących warunków, jakim taka opinia winna odpowiadać prowadzi do wniosku, iż ocena ta dokonana została w sposób bezprawny, z pominięciem idei, jakiej służyć ma ocena pracy nauczyciela (zbyt krótki okres), jej kompleksowości (podział na obszary dotyczące pracy nauczyciela) oraz stosowny tryb odwoławczy od oceny, co doprowadziło do błędnego ustalenia, iż zachowanie pozwanej mieściło się w granicach prawem dopuszczalnych”.

Jako okoliczność uzasadniającą przyjęcie skargi do rozpoznania wskazano „rozbieżność w orzecznictwie i istotne zagadnienie prawne wymagające rozstrzygnięcia, dotyczące kwestii naruszenia dóbr osobistych pracownika, którego praca podlega ocenie, w sytuacji gdy ocena ta nie zawierając sama w sobie określeń obraźliwych, uchybia jednak zasadzie poszanowania dóbr osobistych pracownika, poprzez dokonanie tej oceny w sposób stronniczy, niezgodny z obowiązującymi przepisami prawa. Wyjaśnienia wymaga także, czy okoliczności poprzedzające dokonanie samej oceny, stanowiące rażące naruszenie godności i dobrego imienia pracownika winny poddawane być analizie Sądu, przy ocenie zasadności roszczenia o ochronę dóbr osobistych, czy analizie winna podlegać wyłącznie treść samej oceny -jako dokumentu stanowiącego podstawę wypowiedzenia powódce umowy o pracę”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje;

Skarga kasacyjna nie zasługiwała na przyjęcie jej do rozpoznania. Zawarte w niej zarzuty proceduralne naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. i art. 253 k.p.c. jako dotyczące ustalenia faktów oraz oceny dowodów nie mogły być podstawą skargi

kasacyjnej (art. 398³ § 3 k.p.c.). W takich okolicznościach sprawy Sąd Najwyższy był związany ustaleniami faktycznymi i ocenami prawnymi zawartymi w zaskarżonym wyroku, z których wynika, że „działania strony pozwanej nie były bezprawne, mieściły się w ramach porządku prawnego”. Wykluczało to możliwość uznania, iż naruszono „dobra osobiste powódki”. Taką konkluzję potwierdza skarga kasacyjna, z której wynika, że oceny strony pozwanej nie zawierały same w sobie określeń obraźliwych, ale były przez skarżącą postrzegane jako stronnice, niezgodne z obowiązującymi przepisami i stanowiące „rażące naruszenie godności i dobrego imienia pracownika”. Tymczasem negatywne, ale rzeczowe oceny pracy skarżącej, jej stosunku do uczniów i współpracowników nie zawierały zwrotów naruszających jej dobra osobiste. Zostały one oparte na uprawnionej ocenie i poddane weryfikacji właściwych organów kontrolnych, przeto nie uwłaczały godności, dobremu imieniu lub czci skarżącej. Skoro nie doszło do naruszenia jej praw pracowniczych, (czego skarżąca nie kwestionowała w drodze odwołania od wypowiedzenia jej nauczycielskiego stosunku pracy), to nie miało miejsca zarzucane w skardze kasacyjnej naruszenie art. 23 i 24 k.c. w związku z art. 300 k.p. W takich okolicznościach sprawy Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji w zgodzie z art. 398⁹ § 2 k.p.c.